

The elements of our image-saturated, information-at-fingertip and in general stimulus-overloaded culture that prove worth taking note of are often delineated within the spheres of art and cultural production. Artists pick out that which is worth giving pause to, focus lens and frame it into form. While it may take years of practice to hone one's craft and find the means to articulate such observations and judgments in the most effective and expressive manner, there is also something to be said for the character of comment that can come from only one source - the voice and views of the new. The 2013 edition of the Brandnew Art Project marks the exhibitions ninth consecutive year and another take at lending ear to what those new to the playing field consider worth regarding and responding to.

Attempting to "pave the way for young artists into the professional world through a selection process by an expert committee and a guest curator," the Brandnew Art Project 2013 allows for six differentiating perspectives to be mapped out and, in many ways, meet - even if without knowing it. Selected by Singaporean curator Isabel Ching, the six artists represent a grouping she viewed as "committed to investigating one's self, living experience and environment," shaping these investigations into practices which "raise interesting questions about ourselves and our world, and propose intriguing ways of making and seeing." The selectee's orientations do not however fall in line with one another, nor do their questions employ a similar vocabulary when it comes to medium or technique. The frames they place around our world resemble faces of cube, each of which might share common edges and points with those of its colleagues, while looking in

upon the same central source of content, but through which its own viewpoint and perspective sets sight on something completely unique to its own.

Rattawalee Chanchawalit's perspective focuses in - way in - on the very smallest instance of a form. "Dots are fundamental visual elements used to create art that often go overlooked," describes the artist. However, as objects, "they are limitless and boundary-less. From small dots, they flow and become things, figures and images as humans create or as nature may form them." Rattawalee's works, white three-dimensional formations built-up from hand-made paper and covered, completely, in minute dots pinpointed by pen somehow seem to implode and explode at once. We are drawn in by the minuteness of the mark making and the simplicity of the process, only to be expelled back out again through their expansion as one dot plays and builds upon another, and another, and another...

Nut Sawasdee, on the other hand, often begins his practice from a stance that faces outward, incorporating public spaces and interventions into his works directly while using the environment itself as grounds to build upon. Works such as, 'Around,' a video piece which documents the act of the artist attempting to "erase" the shadow created by a statue with a standard rubber eraser eludes to the implied and orchestrated sense of presence and power public images and structures bring to our landscape. "The height and the centrality of the place where a statue is situated makes us an observer, its physical being invites us to look at it, without knowing what the statue represents or who." Although the statue is far from the gallery space where the video plays projected on the floor,

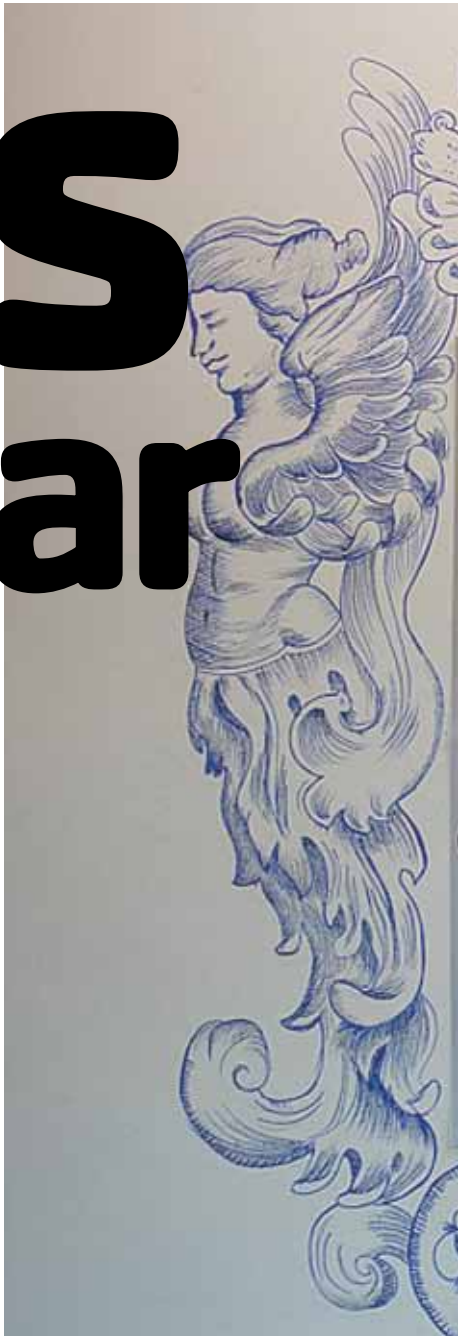
Singaporean curator Isabel Ching has selected six emerging Thai artists for the 'Brandnew Art Project 2013'.

Text Rebecca Vickers
Photos courtesy of Galleries

Picks of the year

- 01 ผลงาน 'Untitled' ที่ ริวัลดี ชาญขวลิต นำจุดซึ่งเป็นองค์ประกอบพื้นฐานมาใช้ในการสร้างสรรค์ผลงาน
- 02 'Cut off her nose, mouth, eye and face' and 'Mona-lisa' ผลงานที่ สารีสา ธรรม-ลingga ถ่ายภาพตัวเองในขั้นตอนต่างๆ ของการทำ ศิลยกรรมพลาสติก
- 03 'Reborn of Venus' ผลงานที่ สารีสา เลียนแบบอริยชาติของงานระดับมาสเตอร์ในประวัติศาสตร์ศิลปะตะวันตก

WTF Café & Gallery

we still somehow feel that it is there, obscuring the sun and extending its presence far beyond any distance which its shadow could reach, allowing for a heightened awareness of the space one moves within to be created through its absence and our own gaze to be drawn comparably outward, encouraged to look further, farther.

For Surat Setseang, the youngest of the group who is just finishing up his undergraduate thesis year, the most effective way to see things clearly is to intensify the elements which obscure and cloud them over and draw upon tools other than one's own two eyes to make our way through the storm. Through the practice of photographing television screens with images projected upon them, he reiterates the distortion inherent to mass media in visual form. Setseang describes that, when faced with instances of visual culture, he cannot know whether the images are real or fake. "I can only see them through the media but not through my own eyes; consequently, I use my camera as a tool to make a new photo through the television representing a distortion from what can be seen." Setseang's recent series, 'Distort' and 'Star' are visually demanding from close or afar, but require that one step back away from them in order for the imagery they originally captured to find focus, confirming the belief that distance often imparts clarity.

If Setseang's practice relies on the lens of a camera, Yingyot Yenarkarn's would be more accurately described as drawing upon that of a kaleidoscope, as he investigates physical structures and the manner in which their forms can entertain various configurations of both visual and utilitarian understanding. The artists' work, 'The Movement of

Color,' a painting presented table-top that can be rotated in countless visual alignments, and cut paper structural configurations such as 'The Movement of Structure' which climbs the wall in a fashion allowing for physical form and shadow to have equal say, Yenarkarn "creates geometric structures that cannot be identified or concluded as to exactly what or where they are." His works give one room to move - physically, visually, and in sentiment - while mapping out a place where the artist can both discover, test and develop his concepts, defining possibilities as they are realized and focusing in detail on the most distant of horizons.

Not burdened by the weight of tradition, but returning in some ways to consider similar questions as age-old masters set upon a quest for beauty or some sort of aesthetic canon, Sarisa Dhammalangka, a pre-surgery transgender artist, develops a series of self-portraits depicting himself in various stages of plastic surgery procedures sought at obtaining today's "ideal" image of beauty in compositions which resemble masterworks of Western art history. "Today, many people are satisfied to change themselves to look better with surgery, including the transgender world. I wanted a gender reassignment and I wanted everything to be as a woman, and, of course - a beautiful woman. My demand was perfection and my ideal was much more than what I was. The feeling that if I changed everything to be better, my soul would still be the same, it caused me to question how we value and diminish ourselves and others." Dhammalangka's works which include photographs and a performance incorporating interactive elements where the audience was invited to "cut and sew him up, while attaching various

'body parts' (made of cloth) on him as they pleased" looks both forward and over one's shoulder to enduring questions that have long been asked but are yet to succeed in finding answer: what defines beauty and "where do the lines between spiritual necessity, human desire and competition lie?"

The last of the six, Wut Chalanant, might take on the farthest spanning perspective of them all, considering adeptly not only that which lies before him, but also what implications the images his camera captures may have for the future. "On one hand I want to deliver an aesthetic of the man-made landscape, but on another hand I'm also looking at my subject from a perspective of activism. The transformation of land captured in my images reveals how much resources have been consumed and, even in the way that this consumption supports our urban lifestyle, people should also be more aware of these environmental issues." Ching describes that, "Chalanant's images focus on the landscape of Northern Thailand and other countryside areas where, ecological degradation and corporate control over land and farming industries are live issues. Mines turned into picturesque lakes, rubble and rubbish strewn down a magnificent man-made cliff, or encroaching farmland harassing a rainforest into retreating to a lonely hill." Through lens and shutter, desires fade away from the truth of what we are faced with.

Ching described that, throughout her selection process, the requirement that each artist uphold a certain "seriousness of intent or obstinacy to persist in artistic practice" was given precedence over the "ingeniousness of any specific project proposed for a Brandnew solo exhibition." A commendable yet somewhat risky focus, which arguably resulted in a

01

grouping of works with a lot of genuine intent, where objective takes precedence over object and emphasis is grounded in having a good point for looking from rather than the results of what one's practice actually sees. Successful? Depends on how far you're willing to look - the resulting solo exhibitions almost seem to leave one placing more consideration on the future potential of these young artists than lingering in the resonance of any specific work. Not a bad place to be, but one that does lack a sense of finale and replaces an emphasis on tradition with a need for duration.

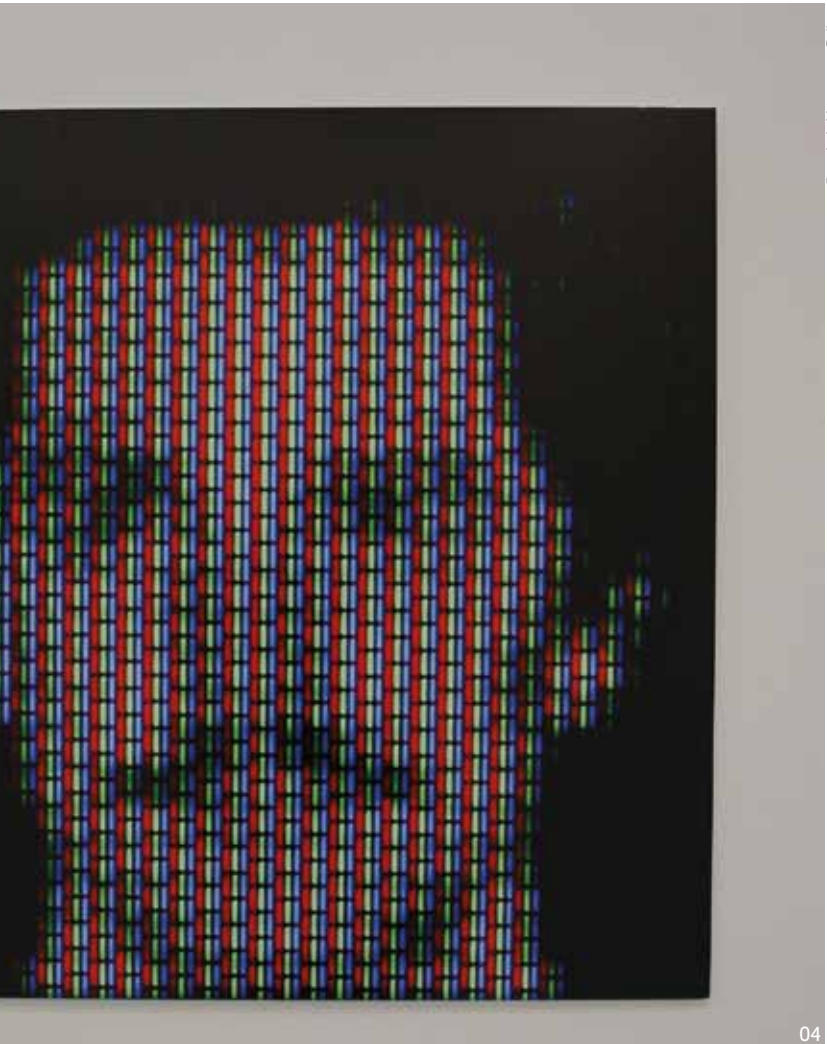
If willing to see things through, we may find that while each of the new Brandnew has undeniably taken their own stand and marked out an enunciative field from which to extend their reach, they are far from isolated from one another, and if anything their works, as a whole, provide a shared suggestion- if one is looking to sort through the ever-accumulating aggregation of stimulus society engenders, find a means to make sense of it all and dial things down to a point one can attempt to comprehend, perhaps the key is not to focus on, or from, any one specific point, but rather - to keep looking, keep taking it in, all of it- and seek out as many angles and alternate vantage points as one could aspire to ascend to - for no matter how much the world throws at us to consider, comprehend and understand, any new way of seeing or new frame of reference introduces a new alternative, and that might be the only thing we can never have too many of. ■

■ ทุกวันนี้สังคมของเราเต็มไปด้วยภาพและข้อมูลที่เราได้แค่เพียงปลายนิ้ว สิ่งกระตุ้นต่างๆ มากมายหลากหลายรูปแบบ มีสาระและเรื่องราวต่างๆ มากมายที่สำคัญถูกสอดแทรกอยู่ในงานศิลปะและวัฒนธรรมที่เราควรให้ความสนใจ ศิลปินถือเป็นนักคิดและนักสร้างสรรค์ที่สามารถเลือกหยิบเอาสิ่งที่อยากสื่อสารเพื่อทำให้เราสนใจและเอามานำเสนอในรูปแบบต่างๆ มันอาจจะต้องใช้เวลานานหลายปีกว่าศิลปินคนหนึ่งจะกลายมาเป็นศิลปินรุ่นใหญ่ที่ใครๆ ต่างยอมรับในฝีมือและความสามารถ แต่ก็ยังมีบางอย่างที่เราควรจะต้องรู้หรือให้ความสนใจกับมุมมองและการแสดงออกของศิลปินรุ่นใหม่ที่ยังไม่มีประสบการณ์อยู่เหมือนกัน อย่างเช่น โครงการศิลปะ Brandnew 2013 ซึ่งหอศิลปมหาวิทยาลัยกรุงเทพได้จัดต่อเนื่องกันมาเป็นปีที่ 9 แล้ว ด้วยความพยายามที่จะปูทางให้กับศิลปินรุ่นใหม่เพื่อเข้าสู่โลกของมืออาชีพผ่านกระบวนการคัดสรรโดยคณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิและภัณฑารักษ์รับเชิญ โครงการงานศิลปะ Brandnew ปีนี้ ได้ให้ออกสาธิตกับงานที่มีมุมมองที่แตกต่างกันมารวมเข้าไว้ด้วยกันในหลากหลายวิธี โดยมี Isabel Ching ภัณฑารักษ์ชาวสิงคโปร์เป็นผู้เลือกงาน ศิลปินทั้งหมดเป็นเหมือนตัวแทนของศิลปินรุ่นใหม่ของไทยที่เธอเห็นว่ามีความมุ่งมั่นที่จะสำรวจตัวเอง ประสบการณ์ชีวิต และสิ่งแวดล้อม เอาผลจากการศึกษามาทำให้เป็นรูปเป็นร่างที่สามารถจัดแสดงได้ซึ่ง "ทำให้เกิดการตั้งคำถามที่น่าสนใจเกี่ยวกับตัวของพวกเราและของโลกและเสนอวิธีในการปฏิบัติและการมองถึงแม้ว่าแนวทางของผู้ที่ได้รับการคัดเลือกต่างก็ไม่ได้อยู่ในแนวเดียวกันและแม้แต่การใช้สื่อหรือเทคนิคก็แตกต่างกันไป กรอบที่พวกเขาวางไว้เกี่ยวกับโลกของเราคล้ายลูกบาศก์ ซึ่งแต่ละด้านของลูกบาศก์มีส่วนที่เป็นขอบ

และมุมร่วมกันเหมือนกับที่ศิลปินกลุ่มนี้มีแก่นของเนื้อหาพร้อมกัน แต่ในขณะที่เดียวกันต่างก็มีมุมมองและแนวความคิดเป็นของตัวเองที่ไม่เหมือนกันโดยสิ้นเชิง มุมมองของ ธีวาลี ขาญขวลิต มุ่งเน้นในเรื่อง 'ข้างใน' เลือกใช้รูปแบบที่มีขนาดเล็กมาก "จุดเป็นพื้นฐานขององค์ประกอบที่มองเห็นได้ที่ใช้ในการสร้างงานศิลปะที่มักจะถูกมองข้าม" ศิลปินอธิบาย ถึงอย่างไรก็ตามในฐานะสิ่งของ "มันไม่มีข้อจำกัดหรือขอบเขตจากจุดเล็กๆ หลายๆ จุด มันก่อเกิดเป็นสิ่งที่ของ รูปร่างและภาพแล้วแต่ว่ามนุษย์จะสร้างสรรค์หรือธรรมชาติจะสร้างมันขึ้นมา" งานของธีวาลีเป็นงานที่มีรูปแบบสามมิติสีขาวทำด้วยมือจากกระดาษและปกคลุมด้วยจุดที่เล็กมากจนทั่วซึ่งทำขึ้นจากปลายปากกาให้ความรู้สึกเหมือนเสียงระเบิดเล็กๆ ในทันทีเราต่างก็ถูกดึงดูดโดยจุดที่เล็กมากๆ ความเรียบง่ายของขั้นตอนที่ทำมันขึ้นมา เพียงแต่มันจะถูกซับซ้อนมาจากการขยายตัวของจุดที่ทับซ้อนกันขึ้นไป จากจุดหนึ่ง เพิ่มเป็นอีกจุด อีกจุด ... ในขณะที่ ณัฐ สวัสดิ์ มักจะเริ่มงานจากจุดที่ออกไปเผชิญกับภายนอก โดยการผสมผสานพื้นที่สาธารณะและแทรกแซงงานของเขาโดยตรงด้วยการใช้สิ่งแวดล้อมเป็นฐานในการที่จะสร้างงานต่อยอดงาน เช่น 'Around' ที่เป็นงานวิดีโอที่บันทึกภาพของศิลปินที่พยายามที่จะ 'ลบ' เงาที่เกิดขึ้นจากรูปปั้นด้วยยางลบธรรมดาเพื่อเป็นการเลี่ยงที่จะบ่งบอกให้เห็นถึงการทำให้เกิดความรู้สึกถึงการมีอยู่และพลังของรูปปั้นสาธารณะและโครงสร้างที่นำมาสู่ภูมิทัศน์ของเรา "ด้วยความสูงและสถานที่ที่รูปปั้นตั้งนั้นอยู่ตรงกลางทำให้เรากลายเป็นผู้สังเกตการณ์ และด้วยกายภาพของมันทำให้เราอดที่จะมองไม่ได้ โดยที่ไม่รู้ว่ารูปปั้นนั้นหมายถึงใครหรือเป็นใคร" ถึงแม้ว่ารูปปั้นนั้นจะอยู่ไกลแต่ในขณะที่แกลเลอรีใช้วิธีได้ถ่ายทอดภาพ

 Brandnew Art Project
facebook.com/BrandnewArtProject

Bangkok University Gallery

นั้นผ่านวิถีโศกภาพหลงไปบนพื้น เรายังมีความรู้สึกที่ว่า รูปปั้นนั้นตั้งอยู่ที่นั่น มันบังคับดวงอาทิตย์ทำให้เกิดเงา ที่ทอดยาวและขยายออกไปไกลเท่าที่จะทอดไปถึง ทำให้เกิดการรับรู้ที่สูงเกี่ยวกับพื้นที่ที่เคลื่อนไหวภายในเพื่อที่จะทำให้เกิดขึ้นผ่านการไม่มีอยู่ของรูปปั้นและสายตาของเราเองที่ได้ถูกดึงออกไปภายนอกออกไปไกลแสนไกล

สำหรับ สุรัตน์ เศษแสลง ซึ่งอายุน้อยที่สุดในกลุ่ม เขาเพิ่งจะจบปริญญาตรีหมาดๆ วิธีที่มีประสิทธิภาพที่สุดในการที่จะมองอะไรให้ชัดเจนของเขาก็คือการ กระชပ်องค์ประกอบที่บดบังมันเอาไว้ แล้วดึงเอาเครื่องมือต่างๆ ที่มากกว่าสองตาของเราเพื่อที่จะฝ่าฟันพายุไปให้ได้ จากการที่ฝึกฝนในการถ่ายภาพจากหน้าจอก็มีขณะที่มีภาพต่างๆ ที่ฉายอยู่ เขาเน้นให้เห็นถึงการบิดเบือนโดยธรรมชาติของสื่อในรูปแบบของภาพ สุรัตน์บอกว่า เมื่อต้องเผชิญกับกรณีของวัฒนธรรมทาสายตา เขาไม่สามารถจะรู้ได้ว่าภาพที่เห็นนั้นจริงหรือไม่จริง “ผมแค่ มองมันผ่านสื่อแต่ไม่ได้ผ่านสายตาของผมเอง ผลที่ออกมาคือผมใช้กล้องของผมเป็นเครื่องมือในการทำภาพขึ้นมาใหม่โดยผ่านทีวี เป็นเหมือนตัวแทนของการบิดเบือนจากสิ่งที่เราสามารถมองเห็น” ผลงานต่อเนื่องของสุรัตน์เมื่อไม่นานมานี้ อย่างเช่น ‘บิดเบือน’ และ ‘ดาว’ ซึ่งต่างก็เป็นงานที่จะมองเห็นได้ทั้งใกล้และไกล แต่ก็ต้องถอยหลังออกมาหนึ่งก้าวจากมันเพื่อที่จะหาโฟกัสของภาพที่จับได้ในตอนแรก เป็นการยืนยันความเชื่อที่ว่าระยะห่างมักจะสร้างความชัดเจน

ถ้าการทำงานของสุรัตน์นั้นอาศัยเลนส์ของกล้อง การจะอธิบายถึงงานของ ยิ่งยศ เย็นอาคาร ให้ถูกต้องก็เป็นงานที่ถ่ายทอดภาพแบบที่เกิดในกล้องคาไลโดสโคป ในขณะที่ยิ่งยศศึกษาโครงสร้างทางกายภาพและลักษณะรูปแบบของมันที่ให้ความบันเทิงโดยการจัดเรียงตัวทั้ง

04

ภาพที่ออกมาและความเข้าใจ ผลงานของศิลปิน ‘การเคลื่อนไหวของสี’ ภาพวาดที่นำเสนอบนที่อบของโต๊ะที่สามารถหมุนได้ทำให้เกิดการเรียงตัวและจัดเรียงได้หลายรูปแบบจนนับไม่ถ้วน กระดาษที่ตัดเป็นรูปร่าง ลวดลายอย่างเช่น ‘การเคลื่อนไหวของโครงสร้าง’ ที่ได้ขึ้นไปบนผนังในรูปแบบที่ทำให้รูปแบบที่เป็นกายภาพ และเงาแสดงผลที่เท่าเทียมกัน ยิ่งยศอธิบายว่า ‘การสร้างรูปทรงเรขาคณิตที่ไม่สามารถจะบอกได้หรือสรุปได้อย่างแน่นอนว่ามันจะเป็นอย่างไรหรือเป็นอะไร’ งานของเขาทำให้ห้องๆ หนึ่งเคลื่อนไหวได้ ทั้งทางกายภาพ สายตา และอารมณ์ ในขณะที่เขาวางแผนเรื่องสถานที่ที่ศิลปินจะสามารถทดสอบและพัฒนาแนวความคิดของเขา กำหนดความเป็นไปได้ในขณะที่ที่มันขึ้นมาและ โฟกัสลงไปทีไรละเอียดในระยະที่ไกลที่สุดที่จะเป็นไปได้

หากเราไม่ได้มุ่งไปที่มุมมองของจารีตประเพณี แต่กลับเป็นไปในรูปแบบที่เป็นการจัดคำถามแบบเดียวกับที่ศิลปินเอกของโลกตั้งคำถามเกี่ยวกับเรื่องความงามหรืออะไรที่เป็นความสุนทรีย์ที่เป็นมาตรฐาน สารวิสา ธรรม-ลังกา ศิลปินที่อยู่ในขั้นตอนการเตรียมพร้อมที่จะผ่าตัดแปลงเพศ ได้พัฒนาชุดภาพถ่ายตัวเองในขั้นตอนต่างๆ ของการทำศัลยกรรมพลาสติกเพื่อให้ได้มาซึ่งภาพลักษณ์ของความงามใน ‘อุดมคติ’ ของโลกปัจจุบัน ในอริยาบถที่เลียนแบบงานระดับมาสเตอร์ของประวัติศาสตร์ศิลปะตะวันตก “ทุกวันนี้คนจำนวนมากพอใจที่จะเปลี่ยนตัวเองเพื่อที่จะให้ดูดีขึ้นด้วยศัลยกรรม รวมถึงโลกของการผ่าตัดแปลงเพศ ฉะนั้นอยากกำหนดเพศของฉันทันเสียใหม่ และฉันทอยากให้ทุกอย่างเป็นเหมือนผู้หญิง และแน่นอนต้องเป็นผู้หญิงที่สวยงามด้วย ความต้องการของฉันทันคือ ความสมบูรณ์แบบและอุดมคติของฉันทันก็เป็นอะไรที่มากกว่าที่เคยเป็น ความรู้สึกที่ว่าฉันทันเปลี่ยนทุกอย่าง”

Bangkok University Gallery

05

Bangkok University Gallery

06

04, 08 สุรัตน์ เศษแสลง บิดเบือนธรรมชาติของสื่อในรูปแบบของภาพผ่าน ผลงานชื่อ ‘Star #5’

05, 07 ผลงานสามมิติสีขาวชื่อ ‘Untitled #2’ ที่ริวลิทำ จากกระดาษ โดยปกคลุมพื้นผิวด้วยจุดเล็กจำนวนมาก

06 อีกหนึ่งชิ้นงานที่ริวลินำจุดมาเล่นบนงานภาพถ่าย

Bangkok University Gallery

07

Bangkok University Gallery

08

ทุกอย่างเพื่อให้ดีขึ้นจิตวิญญาณของฉันก็ยังคงเหมือนเดิม มันทำให้ฉันตั้งคำถามว่าเราให้คุณค่าหรือลดทอนคุณค่าของตัวเองของเราเองและของคนอื่นอย่างไร” งานของสาวริสาซึ่งรวมทั้งภาพถ่ายและเพอร์ฟอร์แมนซ์ที่ผสมผสานองค์ประกอบของอินเทอร์แอคทีฟที่ผู้ชมได้รับเชิญให้ “ตัดและเย็บเขาเข้าด้วยกัน โดยการตัดสินใจต่างๆ ของร่างกาย (ซึ่งทำจากผ้า) บนตัวเขาตามที่ต้องการ” การมองไปข้างหน้าและเหลียวไปข้างหลัง สู้ทนกับคำถามที่ถามกันมายาวนานแต่ก็ยังไม่ประสบความสำเร็จในการหาคำตอบอะไรที่เป็นตัวกำหนดความงามและ “เส้นแบ่งระหว่างความจำเป็นทางด้านจิตวิญญาณกับความปรารถนาของมนุษย์และการแข่งขันนั้นมันอยู่ที่ตรงไหน”

ศิลปินคนสุดท้ายในหกคน วุฒ ชลานันต์ เป็นคนที่อาจจะมีความหวังที่กว้างไกลมากกว่าคนอื่น ๆ โดยพิจารณาอย่างชาญฉลาดไม่เพียงแต่สิ่งที่อยู่ตรงหน้าเขาเท่านั้น แต่รวมถึงสิ่งที่ส่งผลกระทบต่อภาพที่กล้องของเขาจับภาพที่มีในอนาคต “ในด้านหนึ่งผมต้องการที่จะส่งต่อความงามของภูมิทัศน์ที่มนุษย์สร้างขึ้น แต่ในอีกด้านหนึ่งผมก็มองลงไปในเรื่องราวจากมุมมองของนักเคลื่อนไหว ความเปลี่ยนแปลงของที่ดินที่ถูกผมจับภาพไว้ได้แสดงให้เห็นว่าทรัพยากรได้ถูกใช้ไปมากเท่าไร และแม้แต่การนำไปใช้เพื่อตอบสนองของความสะอาดสบายของการใช้ชีวิตของคนเมือง ผู้คนควรที่จะตระหนักถึงปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมเหล่านี้” Isabel คิดว่างานของวุฒเน้นไปที่ภูมิทัศน์ของภาคเหนือของไทยและพื้นที่ในชนบทที่มีความเสื่อมของระบบนิเวศและการที่บริษัทเอกชนควบคุมที่ดินและการทำฟาร์มในเชิงอุตสาหกรรมกำลังก่อให้เกิดปัญหาอย่างต่อเนื่อง เหมือนได้กลายเป็นสภาพเป็นทะเลสาบที่สวยงาม เศษขยะนำมาทำเป็นหน้าผาที่มนุษย์สร้างขึ้นอย่างสวยงามหรือการรุกรานที่ดิน

NumThong Gallery

09

NumThong Gallery

10

ผืนป่ามาทำการเกษตรและกลายมาเป็นสำหรับพักผ่อนบนเขา” ความปรารถนาจากหายไปจากความจริงเกี่ยวกับสิ่งที่เรากำลังเผชิญอยู่โดยผ่านเลนส์และชัตเตอร์

Isabel เล่าให้ฟังว่า ตลอดกระบวนการการสร้างสรรค์ของเธอ สิ่งศิลปินจะต้องมีก็คือความเอาใจจริงเอาใจกับความตั้งใจหรือมุมานะที่จะทำงานทางด้านศิลปะอย่างจริงจังซึ่งสิ่งนี้จะจัดอยู่ในระดับความสำคัญมากกว่าเรื่องของเทคนิค แม้ว่ามุมมองนี้จะน่าชื่นชม แต่ก็ค่อนข้างเสี่ยงอยู่เหมือนกันสำหรับศิลปินและอาจจะมีผลต่องานศิลปะที่มีความตั้งใจอย่างจริงจังแต่ตัวผลงานศิลปะเองอาจถูกมองข้าม แล้วในทางปฏิบัติมันจะได้ผลไหม นั่นก็ขึ้นอยู่กับว่าคุณหรือคนที่มองออกไปไกลแค่ไหน นวัตกรรมหรือนวัตกรรมอะไรที่ผู้ชมควรที่จะพิจารณาในแง่ของศักยภาพในอนาคตของศิลปินแทนที่จะเน้นที่เฉพาะผลงานในปัจจุบันของพวกเขาเท่านั้น

ถ้าพูดถึง เราอาจจะพบว่าในขณะที่แต่ละงานใน Brandnew ต่างก็มีจุดยืนของตัวเองและยังแสดงให้เห็นถึงการงานที่แต่ละคนได้พยายามอย่างเต็มที่ที่จะทำให้งานของพวกเขาไปไกลที่สุด แต่งานของพวกเขาที่มีข้อคิดบางอย่างร่วมกัน ถ้าเรามองไปที่ภาพรวมของ Brandnew เราอาจจะได้รับสัมผัสอะไรบางอย่างที่ศิลปินพยายามสื่อสารกับเรา บางทีสำหรับสังคมยุคข้อมูลข่าวสารที่ทุกอย่างถาโถมเข้ามาหาเราไม่หยุดยั้งในทุกวันนี้ สิ่งที่สำคัญก็คือการไม่มองโดยเน้นไปที่จุดใดจุดหนึ่งหรือมองจากจุดใดจุดหนึ่งอย่างเฉพาะเจาะจง แต่มันจะดีกว่าถ้าเรามองหาไปเรื่อยๆ แล้วเปิดรับมัน แล้วพยายามมองออกไปจากหลายๆ มุมและมุมมองที่แตกต่าง เพราะไม่ว่าจะมีอะไรในโลกที่ถาโถมเข้ามาให้เรารับรู้และเข้าใจ การมองในแบบใหม่หรือการอ้างอิงในรูปแบบใหม่ น่าจะช่วยให้เราเริ่มทางเลือกใหม่ๆ ที่เราต้องการอยู่เสมอ ■

NumThong Gallery

09-11 'Earth Mine NO.8' (09) และ 'Parallel' (10-11) โดย วุฒ ชลานันต์ ถ่ายทอดบรรยากาศเสื่อมโทรมของภูมิทัศน์ในพื้นที่ภาคเหนือของไทยผ่านผลงานภาพถ่าย